

γονάτων. Ἐπειτα σφροδόμενος πρὸς τὴν κ. Θιέρσου,
— Δὲν φαίνεται καὶ ὁ νέος οὗτος καμπούρης,
κυρία μου;

— Τωόντι! Ἐχετε δίκαιον! Δὲν ὑπόπτειον
ποτέ ὅτι πᾶς τις φαίνεται τοιουτοτρόπως λαμ-
βάνων καθιστικῶν θέσειν.

Τέλος πάντων τὸ ἄγαλμα ἐτελείωσεν, ὁ δὲ
Μερσιὲ ἔθηκεν, ἐνοσεῖται, ἐπὶ τῆς ρινὸς τὰ ἱστο-
ρικὰ ὀμματουᾶλια.

— Ποτὲ, ἀνέκραξε μανιώδης ἡ κ. Θιέρσου!

— Ἀλλὰ, κυρία μου, δὲν εἶδέ τις ποτε τὸν
κ. Θιέρσον χωρὶς ὀμματουᾶλια!

— Ἐντὸς τῆς οἰκίας δὲν ἐφόρει ποτὲ, μάλισα
εἶχε πολὺ ὠραίους ὀφθαλμούς. Φαίνεται ὅτι θέ-
λετε νὰ κάμψτε τὸ ἄγαλμα ἐνὸς τυφλοῦ. Δὲν
θέλω κατ' οὐδένα τρόπον τὰ ὀμματουᾶλια!

Ὁ Μερσιὲ τὰ ἀφῆρσε. Ἀλλὰ πρὶν ἢ ἐπιστήμως
ἀποκαλυφθῆ, πολλοὶ φίλοι ἤλθον νὰ ἰδῶσι τὸ ἄγαλ-
μα. Τὸ ἐπῆνον, ἀλλ' οὐδεὶς ἀνέκραξε μετὰ θαυ-
μασμοῦ, «πόσον ὁμοιάζει!» Ὁ καλλιτέχνης ἤ-
ξευρε διατί. Αὐτὴν τὴν φορὰν χωρὶς ν' ἀκούσῃ
τὴν κυρίαν Θιέρσου, ἔθηκεν ἐκ δευτέρου τὰ ὀμ-
ματοῦᾶλια, τὰ ὁποῖα καὶ ἔμειναν, σήμερον δὲ
ὅλοι ὅσοι βλέπουν τὸ ἄγαλμα προσφωνοῦσι· «Πό-
σον ὁμοιάζει!»

Οἱ ἐρασταὶ τῆς φιλολογίας ἐν Γαλλίᾳ καὶ
ἐν Γερμανίᾳ περιμένουσιν ἀνυπομόνως τὴν μετά-
φρασιν τοῦ βιβλίου «Ὁ οἰκογενειακὸς βίος τοῦ
Henri Heine». Ἡ ἀνεψιὰ τοῦ περιωνύμου ποιη-
τοῦ πριγκηπίσσα de la Rocca ἐκδίδει αὐτὸ κατ'
αὐτὰς ἰταλιστί. Θὰ μάθωμεν βεβαίως νέα νόστι-
μα ἀνέκδοτα τοῦ φιλοσκόμματος τούτου Γερμα-
νοῦ. Τὸ ἐξῆς γνωστὸν ἀνέκδοτον δύναται νὰ δώσῃ
τὸ μέτρον τῶν λοιπῶν.

Ὁ Heine μετὰ τῆς γυναικὸς του ἦτον εἰς τὸ
Λυὸν καὶ ἤθελε νὰ ἔλθῃ εἰς Παρισίους. Κατὰ τὴν
στιγμὴν τῆς ἀναχωρήσεως αὐτοῦ φίλος τις προσ-
έρχεται καὶ τὸν παρακαλῇ νὰ παραλάβῃ ἕνα ἀλ-
λάντα (σαλτσισότον), τὸν ὁποῖον ἔστειλε δῶρον
εἰς ἕνα ὁμοιοπαθητικὸν ἰατρὸν ἐν Παρισίοις. Κατὰ
τὴν ἐποχὴν ἐκείνην δὲν ὑπῆρχον εἰσέτι σιδηρό-
δρομοὶ, ἀπητοῦντο ἡμέραι ἵνα φθάσῃ τις ἀπὸ
Λυὸν εἰς Παρισίους ἐπὶ ταχυδρομικῆς ἀμάξης. Καθ'
ὁδὸν ὁ Heine καὶ ἡ γυνὴ του ἐπεινάσαν, ὁ σταθ-
μὸς ὅπου ἠδύναντο νὰ προγευματίσωσιν ἦτον εἰ-
σέτι μακρὰν, ἀμφοτέρω δὲ ἔρριπτον βλέμματα πό-
θου ἐπὶ τοῦ σαλτσισότου. Ὁ Heine αἰφνης ἐμ-
πνεόμενος καὶ τύπτων τὸ μέτωπον αὐτοῦ ἀνα-
κράζει·

— Ματθίλδη, ἠμποροῦμεν νὰ φάγωμεν τὸ σαλ-
τσισότον.

— Ἐτρελλάθηκες; . . . τὸ πρᾶγμα τὸ ξένον!

— Εἶναι ἰδική μου ὑπόθεσις.

Τὸ σαλτσισότον κατεβροχθίσθη, ἀλλ' ὁ Heine
ἐκράτησεν ἐν λεπτὸν τεμάχιον, φθάσας δὲ εἰς
Παρισίους ἐγκλείει τὸ τεμάχιον ἐντὸς ἐπιστολῆς
ἐμπεριεχούσης τάδε·

«Ἀξιότιμε κύριε,

»Ὁ κοινὸς φίλος μας ἐν Λυὸν Κ...μοὶ ἔδωκεν
ἐν σαλτσισότον διὰ σᾶς. Ἀλλ' εἴσθε ὁμοιοπαθη-
τικὸς ἰατρός, καὶ κατὰ τὴν ἐπιστήμην σας μί-
α μικροσκοπικὴ δόσις ἔχει τὴν ἰδίαν ἐνέργειαν. Εἶ-
ναι λοιπὸν περιττὸν νὰ σᾶς στείλω δλόκληρον τὸ
σαλτσισότον. Ἀβῆστε ἐν τεμάχιον καὶ δεχθῆτε τοὺς
προθύμους χαιρετισμούς μου. HENRI HEINE».

Ἐκ Βερολίνου ἀναγγέλλεται ὅτι κυκλοφο-
ροῦσιν εἰς τὰς ὁδοὺς ἀμαξίαι κινούμεναι διὰ τοῦ
ἀτμοῦ. Αἱ ἀμαξίαι αὗται τρέχουσι διὰ καταπλη-
κτικῆς ταχύτητος, δὲν φαίνονται ὅμως κατὰ-
λληλοι διὰ τὰς πόλεις, ὅπου ἡ κυκλοφορία τὰς
ἀναγκάζει νὰ σταματῶσι σχεδὸν καθ' ἐκάστην
στιγμὴν. Ἀλλὰ διὰ τὰ διαστήματα ἀπὸ πόλεως εἰς
πόλιν, ἢ ἀπὸ χωρίου εἰς χωρίον, αἱ μηχανικαὶ
αὗται ἀμαξίαι δύνανται νὰ ἦναι λίαν χρήσιμοι.
Ἐν Ἑλλάδι, ἐὰν ὑπῆρχον δρόμοι, αἱ τοιαῦται ἄ-
μαξίαι θὰ ἠδύναντο νὰ ἐπιταχύνωσιν εἰς μέγαν
βαθμὸν τὴν συγκοινωνίαν μεταξὺ τῶν πόλεων.

*

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἐν τινι μεγαλοπρεπεῖ γάμῳ ἱερεύς τις ἐπά-
τησε κυρίας τινὸς λίαν γυμνοτραχήλου τὸ φόρε-
μα, ἔχον οὐρανὸν ὑπερμεγέθη.

Ἐπειδὴ δὲ ὁ ἱερεὺς ἐζήτει συγγνώμην,

— Ὡ, πανοσιώτατε, τῷ εἶπεν ἡ κυρία, τὸ ἄ-
κρον τοῦ φορέματός μου εἶνε τόσον μακρὸν . . .

— Ὡστε δὲν μένει ὑφασμα καὶ διὰ τὸν στη-
θόδεσμον, κυρία.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Εἶνε ἄξιον σημειώσεως ὅτι τὸ κάλλος τῶν γυ-
ναικῶν ἀκμάζει ἀπὸ τοῦ δεκάτου πέμπτου μέχρι
τοῦ τριακοστοῦ ἔτους τῆς ἡλικίας, τουτέστιν ἡ
ἐπιρροή των παύει ἀκριβῶς καθ' ἡν στιγμὴν ἀ-
ποκτῶσι τὰς φρένας.

*
*

Δὲν ὑπάρχει γυνή, ἣτις εἰσερχομένη εἰς τὸ θέ-
ατρον χάριν τοῦ θεάματος, δὲν θέλει ὀλίγον νὰ
γείνη αὐτὴ ἡ ἰδία θεάμα.

ΜΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Ἴνα διατηρήσῃ τις τομάτας ἐν καλῇ κατα-
στάσει, δύναται νὰ μεταχειρισθῇ τὸν ἐξῆς κα-
τάλληλον τρόπον· Ἐκλέγει καλὰς ὠρίμους τομά-
τας, τὰς ὁποίας ἀποῦ κόψῃ, ἐνθέτει ἐντὸς δοχείου
μὲ πλατῶν λαιμῶν, εἰς ὃ ἐγχύνη ἀκολούθως μίγ-
μα ὑγροῦ συγκειμένου ἐξ ἐννέα μερῶν ὕδατος,
ἐνὸς μέρους ὄξους καὶ ἐνὸς μέρους ἁλατος κοι-
νοῦ· ταῦτα δὲ πάντα καλύπτει κατόπιν διὰ
στρώματος ἐλαίου.

Διὰ τοῦ τρόπου τούτου ἡ τομάτα διατηρεῖται
ἐπὶ μακρὸν ἐν καλῇ καταστάσει.

ἔχεις τὸ δικαίωμα πρὶν ἢ λάβῃς τῶν συναδέλφων σου τὴν γνώμην, εἰ δὲ ὡς στρατηγός, ὕπαγε εἰς τὸν στρατόν». Ἐπειδὴ δὲ ἐπαναλαβὼν μετὰ μικρὸν τὰ αὐτὰ, ἤκουσε καὶ αὐτὴς τὴν αὐτὴν παρατήρησιν, μετέβη εἰς παρακείμενον δωμάτιον καὶ

«... πεισὼν κοιμήσατο χάλκεον ὕπνον»
μέχρι πρωῒας. Ἐμιμήθη δὲ αὐτὸν καὶ ὁ πρωθυπουργός. Οἱ δὲ τρεῖς ἄλλοι, ἧτοι ὁ ἐπὶ τῶν οἰκονομικῶν Π. Βάρβογλης, ὁ ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης Εὐστ. Ἡλιόπουλος καὶ ὁ γράφων διετέλουσαν ἀγρυπνοῦντες καὶ ἐκκωφούμενοι.

Τὴν δὲ δευτέραν ὥραν μετὰ τὸ μεσονύκτιον ἀναβάς τις ἀνήγγειλεν, ὅτι ἐπὶ βράχους χάρτου ὑπεγράφη ὑπὸ ἑπτὰ μεγάλων καὶ μικρῶν, ὀνομαστικῶν καὶ ἀκατονομάστων, ἡ καθαίρεσις τῶν βασιλέων, καὶ ὅτι ἡττοχειροτονήθησαν τρεῖς κυβερνήται. Οὕτω δὲ,

Ἐν μιᾷ νυκτὶ καὶ μόνῃ,
ἀντιστάσεως μὴ οὔσης,
θραυσθέντων ἀρειμανίως
τῶν φανῶν τῆς πρωτεύουσας,

ὡς εὐφύεστατα διηγήθη τις ἐμμέτρως τὸ ἡρωϊκὸν ἀνδραγῆμα τοῦ Ὀκτωβρίου, κατελύθησαν βασιλείαι καὶ δυναστεῖαι, οὐχὶ ἡττηθείσης ἀλλ' ἀποποιηθείσης τῆς ἐξουσίας νὰ πεισθῇ ὅτι ἡ μετριότητα κατὰ πάντα τὰ μεγάλα ζητήματα ἀποβαίνει ἐπὶ τέλους ὀλεθρία. Τῶν δὲ ὑπουργῶν μεταδόντων εἰς τὸ ἀπέναντι κατάλυμα τοῦ προέδρου, οἱ φυλάττοντες τὰς περίξ οικίας ἀναζυγώσαντες εὐθὺς τὰς θύρας, ἔτειναν φιλίαν τὴν δεξιάν πρὸς τοὺς ἀποστάντας στρατιώτας, ἡ τέως ἐπιφοβὸς ὁδὸς κατεκλύσθη, καὶ ὡς ἀνεμῶστροφοι καταγιγῆς συνετάραξαν τὸν οὐρανὸν νιφάδες κρότων πυροβόλων. Πυκνὸς δ' ἐγύθη τότε, ἀλλὰ τότε μόνον, εἰς τὰς πλατείας καὶ τὰς ρύμας ὁ ἀσύνητος ὄχλος, τὸ κωφὸν τοῦτο καὶ ἄλλοθεν γερόντιον τοῦ ποιητοῦ, κρουγάζοντες, κροτοβολοῦντες καὶ ἀσέμνως ἐξονειδιζόντες τοὺς βασιλεῖς· πολλοὶ δὲ ἐκ τῶν πρὸ μιᾶς ἡμέρας σαινόντων πρὸ τῶν ὑπουργῶν καὶ γονυπετούντων πρὸ τῶν ἡγεμόνων, ἐκπηδήσαντες εἰς τὰς ὁδοὺς ἐπεδεικνύον θριαμβικῶς ἐρυθρὰς ταινίας ἐπὶ τοῦ στήθους, ὡς σημεῖον συμμετοχῆς καὶ ἀφάτου ἀγαλλιᾶσεως.

Καὶ οἱ ξένοι δὲ πρέσβεις ἔδραμον εἰς Πειραιᾶ, οὐχὶ ἵνα καλύψωσι, κατὰ καθήκον, διὰ τῆς αἰγίδος αὐτῶν τὸν καταπλεύσαντα τὴν ἐπαύριον ἡγεμόνα, ἀλλ' ἵνα διαθεβαιώσωσιν ὅτι·

«Venit summa dies et ineluctabile fatum»,
«Ἦλυθε λοιπὸν ἡμᾶρ καὶ μοῖρα κραταιή»,

καὶ προτρέψωσιν αὐτὸν ἵν' ἀναχωρήσῃ διὰ παντός. Ὁ δ' ἀγαθὸς βασιλεὺς, μὴ ἀνεχόμενος, ὡς ὁ Λοδοβίκος Φίλιππος, νὰ χυθῇ μηδὲ βράνις αἵματος ἀδελφικοῦ ἔνεκεν αὐτοῦ, κατέλιπε τὴν χώραν, ἦν καὶ ἐξ αἰσθήματος καὶ κατὰ τὸ παράδειγμα φιλελληνικωτάτου πατρὸς, συνδραμόντος ἐν χαλεπωτάτοις καιροῖς τὴν Ἑλλάδα διὰ χρημάτων καὶ ἀνδρῶν καὶ γενναίας φωνῆς, ἡγάπησεν ὡς ἰδίαν πατρίδα, καὶ διωργάνωσε καὶ ἐπροίκισε διδ-

λοκλήρου συστήματος φιλελευθέρων νόμων, καὶ προεκινδύνευσεν ὑπὲρ τοῦ μεγαλείου αὐτῆς, καὶ ἐκλαυσεν αὐτὴν ὑβρίζομένην ὑπὸ τῆς ξένης κατοχῆς. Ἀποπλέων δὲ τὴν 12 Ὀκτωβρίου ἐκ Σαλαμίνας ἐπὶ ἀγγλικῶν σκάφους, ἀφῆκε τὴν κατασκευαστικὴν ταύτην προκήρυξιν·

«Ἐλληνας!

»Πεισθίως ὅτι, μεθ' ὅσα συνέβησαν εἰς τινα μέρη τοῦ βασιλείου καὶ ἰδίως ἐν τῇ πρωτεύουσῃ, ἡ κατὰ ταύτην τὴν στιγμήν ἐν τῇ Ἑλλάδι διατριβή μου θὰ ἔφερε τοὺς κατοίκους εἰς αἵματηρὰς καὶ ἀνυπερβλήτους ἀταξίας, ἀπεράσιστα νὰ ἐγκαταλίπω τὸν τόπον, τὸν ὅποιον ἀσίποτε ἡγάπησα καὶ εἰσέτι ἀγαπῶ, καὶ εἰς τοῦ ὁποίου τὴν εὐμερίαν οὔτε φροντίδων οὔτε κόπων ἐφείσθη ἐπὶ μίαν σχεδὸν τριακονταετηρίδα. Ἀπέχων ἀπὸ πάσης ἐπιειδέως, ἐφρόντισα μόνον περὶ τῶν ἀλλήλων συμφρονόντων τῆς Ἑλλάδος, ζητήσας παντὶ σθένει νὰ πράξω τὴν ἠθικὴν καὶ ὕλικὴν ἀνάπτυξιν καὶ καταβαλὼν ἰδιαίτερον σπουδὴν εἰς τὴν ἀμερόληπτον τῆς δικαιοσύνης διαχείρισιν. Ὅσάκις ὅμως προέκειτο περὶ πολιτικῶν ἐγκλημάτων κατὰ τοῦ ἐμοῦ ἀτόμου, μετῆλθον ἀπεριόριστον ἐπιεικείαν καὶ ἐλησμόνησα τὰ γενόμενα.

»Ἐπανερχόμενον εἰς τὴν γενεθλίαν μου χώραν λυπεῖ με ἡ προσφιλέτης μου Ἑλλάς ἕνεκα τῆς νέας τῶν πραγμάτων τροπῆς· δέομαι δὲ τοῦ παντοκράτορος Θεοῦ νὰ καταπέμψῃ ἀσίποτε τὴν χάριν τοῦ εἰς τὰς τύχας τῆς Ἑλλάδος. «ΘΘΩΝ».

Καὶ ταῦτα εἰπὼν, προσηγόρευσε τὸ τελευταῖον τὴν μεγαρικὴν ἀκτὴν, ἐνατενίζων εἰς τοὺς ἔτι χλοερούς στεφάνους τῶν μύρτων, τοὺς καταγλαῖσαντας τὰς ὁδοὺς, δι' ὧν οὐ πρὸ πολλῶν ἡμερῶν διέβη ὡς ἐν θριαμβῷ, τοῦ πλήθους ἀνακραζόντος Ὡσανά, καὶ ἀκούων ἀντιλαοῦσαν ἔτι τὴν γλυκεῖαν ἠχὴν τῶν παρθερικῶν ᾠμάτων τῶν βαθυπλοκάμων θυγατέρων τῆς Μεγαρίδος¹.

Προσεχῶς δημοσιεύεται παρὰ τοῦ Ἐφόρου τῆς Ἑθνικῆς Βιβλιοθήκης κ. Ε. Δ. Ροῖδου ἔκθεσις τῆς καταστάσεως τοῦ σπουδαίου τούτου ἰδρύματος. Ἐπὶ τῇ αἰτίσει δὲ ἡμῶν παρεχωρήθη ἡμῖν πρὸς δημοσιεῖσιν τὸ ἐπόμενον τεμάχιον, ἔξ οὗ θὰ ἴδῃ ὁ ἀναγνώστης μετὰ πόσης χάριτος ὁ κ. Ροῖδης γνωρίζει νὰ πραγματεύεται καὶ τὰ ἐξορτάτα ἀντικείμενα.
Σ. τ. Δ.

Περὶ ταξινομήσεως τῆς ΕΘΝΙΚΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ

Πρέπει ἤδη νὰ εἰπωμέν τι καὶ περὶ τοῦ πολυκρότου ζητήματος τῆς ταξινομήσεως. Πρὸ τοῦ ἔτους 1866, ὡς κάλλιστα ἐξ ἰδίας πείρας γνωρίζομεν, οὐχὶ ταξινομήσις ἀλλ' οὐδὲ κἂν τάξις ὑπῆρχεν. Ἡ Βιβλιοθήκη ἦτο μὲν διηρημένη εἰς τμήματα, ἀλλ' ἐν αὐτοῖς ἔκειντο οἱ τόμοι ἀναμῆξ, ἡ δὲ ἀνέυρεσις ὠρισμένου συγγράμματος ἀπῆται τοσοῦτον ἐπιπόνοος καὶ πολλῆς ματαίας ἀνασκαφῆς, ὥστε οἱ πλείστοι τῶν προσερχομένων ἠρκοῦντο ζητούντες παρὰ τοῦ ἀγαθωτάτου Ἀποστολίδου ἐν λεξικῶν τῆς Γραφῆς, μίαν μαθηματικὴν γεωγραφίαν γαλλιστί, μίαν βιογραφίαν

1. Ἐστὶν ἐκ τῶν ἱστορ. Ἀναμνησέων Ν. Δραγοῦμη.